

Yalnızlık Diploması

— wolf's son · 28 Şubat 2026

Düştüğüm her kuyuyabir merdiven borcum kaldı,Yüzüme kapanan her kapı,benden bir parça çaldı.Zannetme ki yıkıldım,her enkazdan bir taş söktüm,Yenilgi yenilgi büyüdüm ben,içime nehirler döktüm.Sırtımda bin bir yara,her biri bir hayat dersi,Hep tersine esti rüzgar,Alkış beklemedim hiç,zira meydanlar hep boştu,Ruhum kendi yangınında,bir başına sarhoştı.Kaldırımlar hocam oldu,gökyüzü ise tek sırdaşım,Yastığa her koyduğumda ağır geldi başım.Kimse görmedi geceyle verdiğim o sessiz savaşı,Kendi ellerimle sildim gözümde süzülen yaşı.Şimdi bak ellerime,tozun ve külün kokusu var,Gözlerimde yılların getirdiği o olgun vakur...Sert rüzgarlar kıramaz artık bu yorgun dalları,Ben ezbere bilirim, çıkmazı bol olan yolları.Ne bir nişan isterim göğsüme,ne de sahte bir alkış,Ruhumda hüküm sürüyor o bitmek bilmeyen kış.Gururla taşıyorum bu ağır, bu sessiz rütbeyi;Yalnızlığın diploması elimde,öğrendim beklemeyi.@@@@@@@@@@@@@Bir okul ki bu hayat; sınavı bitmez, tatili yok,Sahte dostların kalbimde bıraktığı o zehirli ok...Hepsini topladım bir bir, zırh yaptım kendime,Artık kimse dokunamaz bendime.korkum yok karanlıktan,ben geceyi evim yaptım,Sönmüş bütün yıldızlara ruhumdan ışık attımYalnızlık bir ceza değil,bir hükümdarlıkmış meğer,Bu bedeli varsa eğer ödemeye değer.....Wolfs'son (Mesut Örs)